

maalet om Tillæggets Størrelse og dets Uilstrækelighed aldeles udenfor denne foreløbige Forhandling. Jeg bebuder altsaa herved et Endringsforslag til Finantslovens 2den Behandling, der gaar ud paa at udstemme den 30te Post i § 25.

Sæssen. Naar jeg forleden under en anden Sags Behandling kom til at sige, at det danske Publikum var noget forvænt og fordringsfuldt, saa maa jeg tilføje, at jeg rent glemte det høie Landsting; thi jeg tror, det vil være erempelsøi i de konstitutionelle Forsatninger, at nogen selvstændig Statsmagt er saa lidet fordringsfuld, saa beslethen og saa nøjsom som det høie Landsting. Det forekommer mig, at iblandt Andet den høist mærkelige Situation, hvori vi i dette Dieblif ere, i saa Henseende er meget oplysende. Vi have i Dag, 11 Dage før Finantsaarets Udløb, til 1ste Behandling et Finantslovsforslag, uden at der endnu er tilveiebragt nogen midlertidig Finantslov, hvorved der altsaa hviler et Tryk paa dette Thing til at tilendebringe denne Finantslovs Behandling i disse faa Dage, da jo en Finantslov maa være tilstede, vedtagen og stadfæstet den 31te Marts, og der ikke haves eller i dette Dieblif endnu kan gives nogenjomhelst Sikkerhed for, hvorvidt den midlertidige Finantslov til den Tid vil blive færdig eller ikke. Men foruden denne af Landstinget taalmodigt modtagne Evang, har der i disse Dage hvilet et besynderligt Tryk paa Alle og hos Alle været en stærk Følelse af, at det er Regjeringens bestemte Villie, at Rigsdagen skal være færdig den 31te Marts. Jeg ser nu slet ikke, hvorledes dette vil kunne blive muligt, dersom den høitagtede Regjering ikke vil forlange, at Landstinget med en ganske exceptionel Hastighed ogsaa foruden Finantslovsforslaget skal fremme en stor Del andre Love, som for Eiden ere paa Veien herind, og med Hensyn til hvilke et betydeligt Arbeide er gjort, men dette Hastværk vil det dog være ubilligt at fordrø, og jeg kan endnu mindre tro paa, at den høitagtede Regjering vil lade alle disse Love ligge ufuldenbte og derved paadrage sig den Bebreidelse, som tidligere maatte uden Grund have været fremsat imod den høie Regjering, at Sæssionen paa Grund af Regjeringens Stilling og alene paa Grund af denne er bleven ufrugtbar. Dernæst finder jeg, at det er meget urigtigt, at man i dette Dieblif iler med Behandlingen af Finantsloven, fordi man, hvad der allerede er bemærket af den ærede sidste Taler og af den høitæredede Formand, endnu ikke har Beretningen trykt om, hvad der er foregaaet ved 3die Behandling i Folkethinget. Medens det jo stedse er ønskeligt, at dette Thing ved Besked med, hvad der er indtalt i det andet Thing, angaaende de Love, som her skulle behandles, saa forekommer det mig, at dette er af særlig Bigtighed ved denne Lovs Behandling, efterat man har set om-talt adskillige Behudelser, der skulle være bleve-

gjorte i det andet Thing, om de Ulykker, der skulde vederfares Regjeringen, eller jeg vedt ikke, hvad det var, der vilde ske, dersom Landstinget vorede at gjøre nogen Forandring i Finantslovsforslaget, og dersom Regjeringen selv stillede noget Endringsforslag eller ikke søgte at forebygge, at Endringsforslag blev stillet her i Thinget. Det forekommer mig saaledes, at det var meget paffelig, at vi nøiagtig vidste, hvorledes Udnyttene med Hensyn til Finantslovsforslagets Overtendelse hertil ere faldne i det andet høie Thing, og hvorledes den høitagtede Regjeringens Svær og Bemærkninger til disse Behudelser vare givne. Men uagtet dette finder jeg dog ikke Anledning til endnu paa dette Stadium af Forhandlingen at stille noget Forslag om at standse 1ste Behandling af Sagen. Jeg forbeholder mig kun i den Henseende min Ret, efter hvad der i Dørigt maatte fremkomme fra andre ærede Medlemmers Side med Hensyn til dette Punkt, og jeg skal altsaa nu lade dette hvile. — Derimod vil jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger om, hvorledes jeg betragter Landstingets Opgave og Pligt lige overfor det foreliggende Finantslovsforslag, og dets Stilling til den Behandling, som Lovforslaget har faaet i det andet Thing. For saa vidt den eneberettigede Indskydelse, som man jo gennem flere Aar har søgt at hævede for det andet Thing med Hensyn til Finantslovens Indhold, denne Gang er bleven suppleret med en Overadministrationsensur over Regjeringens Forvaltning, da er dette Noget, som ligger udenfor dette Things Pligt at blande sig i, det maa være Regjeringens Sag; men for saa vidt der derimod har været Uenighed mellem Regjeringen og det andet Thing om forskjellige Bevillinger, som Regjeringen har anset særlig nødvendige for forskellige Statsøiemeds Fremme, da forekommer det mig, at det er Landstingets Sag, uafhængig af, hvorledes Regjeringen nu stiller sig til disse Bevillinger, frit og selvstændig at undersøge, hvorvidt den Afgjørelse, der med Hensyn til disse Postier har fundet Sted i det andet Thing, ogsaa stemmer med Landstingets Villie, og om dette kan forsvare, at de Statsøiemed, som derved skulde være fyldestgjorte, enten blive tilfidsatte eller ikke kunne tilbørligt varetages. — En saadan Pligt har stedse paahvilet Landstinget, men den er kun meget lidt bleven paakaldt, og det er naturligt, at Landstingets Provelse af Finantsloven — jeg mener ikke af alle Finantslovens Enkeltheder, men af omstridte Punkter — meget væsentlig har været stuet til Side, saalange Landstinget har befundet sig i væsentlig Overensstemmelse med Regjeringen, og saalange Regjeringen har havt den samme Villie som Landstinget til at gennemføre Afgjørelserne saaledes, som man kunde være tjent med, og tilslige har havt Evne og Kraft til at gjøre dette; men efterhaanden synes det virkelig, at Regjeringens Evne til at gennemføre, hvad Regjeringen